

Auringonnousu

Kirjoittanut Eeva Rider

Tuikku tunturipöllö heräili pesässään suojaisen lohkareen kupeessa, tuulisen tunturin laella pörheä lumenvalkoinen höyhenpeite innosta väristen.

- Tänään se koittaa! Viimein Kaamos väistyy! hän ajatteli.

Aurinko ja Kaamos vaihtaisivat jälleen paikkoja, jotta kevät ja kesä voisivat palata. Pimeyttä ja sinistä hämärää oli jo nähty aivan tarpeeksi!

Venyteltyään ruskeankirjavia siipiään Tuikku lähti etsimään tuoretta aamiaista. Vanhat tähteet saisivat odottaa. Pian hänen edessään lojuikin lämmin vastasaalistettu myyrä. Hotkaistuaan sen nopeasti hän suuntasi kotitunturinsa juurella olevalle Suurpuulle. Se oli nimensä mukaisesti seudun suurin puu. Sen runko oli mutkalla ja oksat kaartuivat alaspäin kuin valtava sieni. Sinne kaikki kokoontuivat odottamaan Auringon ensisäteitä, kuten joka vuosi tähän samaan aikaan.

Kaikki odottivat kärsimättöminä tulevaa valoa. Mutta Aurinko ei tullut.

- Mikä on vialla? kysyi Tuikku lähistöllä olevalta pieneltä tiaiselta.

- En tiedä, se visersi hiljaa ja pettyneenä.

- Ei huolta, menen selvittämään mistä on kyse, Tuikku päätti.

Ja niin hän lähti lentämään kohti ystävänsä, vanhan ja viisaan Herra Jäppisen mökkiä.

Illalla hän saapui pienen, mutta käppyräisen mökin luo, hän koputti ovea terävällä nokallaan ja pyrähti sisään kodikkaaseen tupaan. Siellä hänet otti vastaan Herra Jäppisen vikkeli ja energinen lemmikkisaukko Säihke. Säihke on kastanjanruskea kiiltäväturkkinen pieni sauikko, jolla on pyöreät tarkat korvat ja uteliaat silmät. Herra Jäppinen oli pelastanut Säihkeen orpona pentuna lumihangesta, ruokkinut sitä kalalla ja siitä lähtien he ovat olleet erottamattomat.

- Pitkästä aikaa! Mukava nähdä taas Tuikku!

- Hauska nähdä sinuakin Säihke! Onkohan Herra Jäppinen täällä? Minulla olisi kiireellistä asiaa teille molemmille.

- Voi harmi. Herra Jäppinen lähti eilen Kanariansaarille jokavuotiselle lomalleen, ja minä jäin talonvahdiksi. Hän palaa vasta neljän auringonnousun päästä. Siitä puheenollen, missä aurinko muuten on?

- Niin, sen takia minä tänne tulinkin. Kaikki epäilevät, että jotain todella outoa on tapahtunut, sillä Aurinko ei ole koskaan myöhässä, Tuikku vastasi huolestuneena.

- Meidän täytyy selvittää tapaus omin nokkinemme... ja kuonoinemme, Tuikku lisäsi naurahtaen.

- Mistä aloitetaan? Säihke kysyi.

- Mentäisiinkö Revontulien juttusille? ehdotti Tuikku. Ne kuulemma näkevät ja kuulevat kaiken.

Niin Tuikku lensi Sähke selässään kohti jyrkkää tunturia, jonka ylle Revontulet usein ilmestyivät pimeään aikaan. Jollei osaa lentää, matka ylös on melko vaikea, mutta kun pääsee huipulle niin sieltä näkee hyvin kauas ja maisemat ovat sanoinkuvaamattoman upeat. Kaikki tunturit, metsät, purot ja äärettömän tuntuinen taivas.

- Pidä tiukasti kiinni! Tuikku huusi tuuleen ennen laskeutumistaan. He laskeutuivat vähän töyssyisesti, mutta onneksi hanki oli pehmeä.

Heidän ei tarvinnut odottaa kauan, kun Revontulet jo ilmestyivätkin. Ne loistivat kirkkaan vihreän ja punaisen sävyissä tummaa taivasta vasten. Revontulet muodostivat Tuikkua ja Sähkettä kohti osoittavan nuolen, hymyilevät kasvat ja kysymysmerkin.

- Tuikku ja Sähke! Mikä tuo teidät tänne tänä kirkkaana yönä? Revontulet näyttivät kysyvän.

- Kiitos kun tulitte kuuntelemaan sanottavamme. Asiamme koskee Aurinkoa. Tänään on Auringon paluupäivä, eikä siitä ole näkynyt jälkeäkään. Nyt on niin pimeää, että tuskin erotamme yön päivästä. Oletteko sattuneet näkemään Aurinkoa? kysyi Tuikku kohteliaasti, kuten hänellä on aina tapana.

Revontulet muodostivat kuvan kristallista, korpista ja nuolesta, joka osoitti kohti saarta, jonka Tuikku ja Sähke tunnistivat oitis sen erikoisen muotonsa vuoksi.

- Voi ei! Tarkoittaako tämä, että Korppi liittyy tapaukseen? Sähke kysyi kauhuissaan.

Korppi on pienen ketun kokoinen, häijy mustasilmäinen petolintu, joka toimii Kaamoksen palveluksessa ja hoitaa likaisia töitä tämän puolesta. Sen kuulo on erinomainen ja se aavisti usein mitä tulisi tapahtumaan, joten sen kovaääninen raakunta sai aina kaikki säikähtämään kovasti. Huhuttiin, että Korpin nähneelle tapahtuisi jotain ennalta-arvaamatonta.

- Mennään katsomaan mitä saarelta löytyy! Sähke hoputti.

Niin he kiittivät Revontulia, ja liitivät yhdessä lähellä olevan järven yli kolmionmuotoisen saaren kumpareiseen rantaan.

- Katso! Täällähän on valtava luola, Sähke intoili.

- Kristalli voi hyvin olla täällä, Tuikku myötäili.

Luola oli leveä ja korkea. Se jatkui maan alle, joten sitä oli vaikea nähdä ellei ollut saarella. Melko pian se jakautui kahteen tunneliin. Toinen tunneli tuntui hohtavan, mutta Tuikku ei hyvän pimeänäkönsäkään avulla pystynyt erottamaan mitä pimeässä lymyili.

- Mitähän täällä on..? Tuikku pohti itsekseen.

Sähkeen tutkiessa toista käytävää, Tuikku hiipi varoen pimeyden läpi. Hetken hapuultuaan hän alkoi erottaa kristallin ääriviivoja. Hän henkäisi huomattessaan, että se hohti syvän sysimustana. Koskettaessa siitä tuntui lähtevän pieniä kipinöitä, joten Tuikulla oli täysi työ raahata lähes itsensä kokoinen kristalli takaisin pääkäytävälle pimeyden verhon läpi. Sähke vinkaisi nähdessään sen:

- Mitä tuolle on tapahtunut?

- En tiedä, mutta varmasti jotain paha on osunut siihen, Tuikku epäili.

- Viedään se kuitenkin Herra Jäppisen mökille, ja etsitään kristallille selitys, sanoi Tuikka osoittaen sitä siivellään.

- Selvä, voin mennä juosten jos kannat kristallin, Sähkö myöntyi. Nähdään mökissä!

Tuikun lastattua timantti selkäänsä, hän lähti matkaan.

Päästyään järven yli ja saavuttuaan metsikköön hän oli erottavinaan suurten siipien suhinaa jostain puiden välistä. Hänen mielessään häivähti epäily jonkin pahan läsnäolosta, mutta hän karisti sen nopeasti.

Mökki näkyi jo, kun yhtäkkiä suuren puun takaa Tuikkua kohti syöksähti valtava Korppi, joka raakkui hurjistuneena. Tuikka henkäisi ja kiisi maata kohti. Korppi lensi tiiviisti hänen kannoillaan, väistellen puita kuin ne olisivat olleet pelkkää ilmaa ja naksuttaen suurta nokkaansa hyvin lähellä Tuikun pyrstöä. Tuikun suureksi onneksi Sähkö oli kuullut Korpin ja seurannut ääntä.

- Tuikka! hän huusi.

- Ota kiinni! Tuikka hihkasi ja tiputti kristallin Sähköä kohti. Onneksi hän oli niin vikkela, että sai helposti kristallin kiinni. Kun Korppi syöksyi suin päin Sähköä kohti, hän kaivautui nopeasti läheisen lumikinoksen alle. Korppi laskeutui tunnelin viereen ja yritti kaivautua lumeen Sähkeen perässä, mutta sai vain päänsä läpi suuren kokonsa vuoksi. Siihen se jäi raakkumaan turhautuneena Sähkeen juostessa sen ulottumattomiin.

Tuikka lähti lentämään mökille päin, koska tiesi Sähkeen tulevan lumen alta vasta mökin oven luona.

Perillä Tuikka raotti ovea ja odotti, kunnes Sähkö oli pujahtanut sisään. Sisällä Sähkö asetti kristallin pienen takan eteen ja meni hakemaan lempivilttiään, eli lumenvalkoista suurta, pehmeää pyyhettä, jota hän kantoi usein mukanaan. Tuikka alkoi tarkkaavaisesti tutkia kirjahyllyjä, jotta löytäisi sopivan loitsukirjan kristallille. Herra Jäppinen oli vuosia sitten perinyt isoiso isoäidiltään paljon loitsukirjoja. Hän oli ollut shamaani.

Selailtuaan muutaman kirjan läpi, Tuikka löysi yhdestä kirjasta sivun, jossa oli kuva aivan samanlaisesta mustasta timantista, mikä nojasi mökin takkaan, ja kertomus Auringon ja Kaamoksen ikaikaisesta sopimuksesta. Siitä, kuinka ne vuorottelevat. Tekstissä luki:

Auringon kristalli on hyvin kestävä ja yleensä kullankeltainen, mutta jos kristalli muuttuu mustaksi, se tarkoittaa, että timanttiin on osunut voimakas kirous. Jos kristalli tuntuu kylmältä koskettaessa, kirous haalistuu ja katoaa itsestään. Jos taas siitä lähtee kipinöitä, niin silloin kirous katoaa, jos kristallin heittää tuleen sen alkuperäisen värisen sulan ja litteän kiven kanssa. Kristalli sijaitsee korkean ja jyrkän Aurinkotunturin seinämässä.

- Sähkö! Tule katsomaan mitä löysin! Tuikka hihkasi.

Sähkö saapui viltti mukanaan. Vilkaistuaan kirjaa hän sanoi:

- Olen varma, että täällä jossain on litteitä kiviä ja tuli on helppo tehdä takkaan, mutta mistä löydämme valkoisia sulkia?

- Minusta tietenkin, Tuikka vastasi huolettomasti.

- Mutta eikö sulan irrottaminen satu?
- Ei jos se vain irttaa, Tuikku sanoi hilpeästi ja alkoi pyöriä hurjasti. Lopulta yksi sulka irtosi ja leijaili hitaasti maahan. Sähkö asetti sen nojaamaan kristalliin ja meni etsimään litteää kiveä.

Sillä välin Tuikku yritti löytää tekstistä kohtaa, joka kertoisi kuinka kauan kristallia poltettaisiin. Kirjassa sanottiin vain: *Polta niin kauan kuin tarvitsee*. Sähkeen palattua he aloittivat.

- No niin, aloitetaan. Voisitko sytyttää tulen takkaan? Minusta tuntuu, että sulkani saattaisivat syttyä tuleen, Tuikku sanoi leikkisä pilke silmissään.
- Ilman muuta! Sähkö vastasi. Tulen syttyä Tuikku työnsi kristallin tuleen ja perääntyi nopeasti.
- Kirja käski heittää sulan ja kiven tuleen aivan samanaikaisesti, Tuikku muisti. Sähkö otti kiven ja Tuikku sulan.
- Valmiina.. Heitä! Ne laskeutuivat tuleen sihahtaen, mutta kumma kyllä sulka ei näyttänyt lainkaan palamisen merkkejä.
- Ja nyt vain odotellaan, Sähkö sanoi.

Heistä aika tuntui pitkältä, joten ajankuluksi Tuikku lenteli ympäri mökkiä tehden hurjia silmukoita ja Sähkö riepotteli vilttiään.

- Katso! Kristalli vaihtaa väriä! Tuikku hihkaisi ja keskeytti lentämisensä.

He katsoivat kun kristalli alkoi muuttua mustasta vaalean kullankeltaiseksi.

- Voi ei! Emme muistaneet suunnitella tulen sammuttamista. Kristalli sulaa jos se on liian pitkään tulessa, Sähkö hermoili.

Tuikku oli aina ollut hyvin nopeaälyinen, joten hän keksi nopeasti ratkaisun.

- Voinko lainata tuota mukia? Tuikku kysyi.
 - Totta kai, mutta mitä aiot tehdä sillä?
- Sanaakaan sanomatta Tuikku otti mukin kynsiinsä ja raotti ovea. Hän lensi ulos ja kahmaisi hangesta suuren mukillisen lunta. Sitten hän lensi takaisin sisälle ja kaatoi lumen takkaan. Hän nauroi voitonriemuisena, kun tuli sihisi sammuksiin.
- Hyvin keksitty! Sähkö kehui.
 - Meidän pitää keksiä, miten viedä kristalli paikalleen ilman, että Korppi saa tietää aikeistamme. He miettivät aivot raksuttaen suunnitelmaa. Sähkeen ilme kirkastui.
 - Entä jos lentäisit kristallin kanssa ja aina välillä pudottaisit sen minulle, niin voisin edetä maan alla jonkin matkaa ja sitten taas heittäisin sen sinulle?
 - Loistoajatus! Se voisi harhauttaa Korppia, jos se tulee paikalle, Tuikku innostui.
 - Eikun matkaan!

Niin he lensivät Aurinkotunturille, eikä kestänyt kauaakaan, kun Korpin raakunta alkoi kuulua. Tuikku tiputti kristallin alhaalla odottavalle Sähkeelle. Hän sai kopin ja kaivautui lumen alle. Tuikku seurasi perässä ja yritti estää lähemmäs tullutta Korppia näkemästä missä Sähkö liikkui.

- Voi ei! miten kristalli on tuolla? Minähän kannoin sitä vain hetki sitten. Taisin pudottaa sen, Tuikku teeskenteli liioitellusti ja osoitti lammen keskellä olevaa saarta. Korppi muutti suuntaa nopeasti ja kaarsi saarta kohti jättäen Tuikun ja Sähkeen rauhaan.

Onneksi Korpin heikkous oli, että se uskoi aina kaiken mitä sanottiin, vaikka se olisi ollut hölynpölyä.

Säihke putkahti lumen alta ja sanoi:

Ota kiinni! Hän heitti kristallin Tuikulle, joka syöksyi lähelle maata ottamaan sen kiinni.

He olivat jo melkein tunturin luona, kun Korppi ilmestyi lumikinoksen takaa raivostuneena. Se oli mennyt saarelle vain huomatakseen, että oli mennyt lankaan.

Tuikku kiristi vauhtia ja lensi henkensä edestä. Juuri kun korppi oli saamassa hänet kiinni, Tuikku teki hurjan silmukan niin, että Korppi vain hipaisi kristallia. Tuikku onnistui juuri estämään timanttia putoamasta kynsistään, kun hän saapui seinämälle.

Siinä oli täydellinen kuoppa, joka oli täydellisen kokoinen Auringon kristallille. Tuikku työnsi sen tunturin seinään ja perääntyi vauhdilla. Siitä alkoi ensin loistaa häikäisevää sinistä valoa. Sitten auringon ensimmäiset säteet osuivat kristalliin muuntaen valon kaikkiin sateenkaaren väreihin. Taianomaisesti Kaamoksen pimeys väistyi ja kauan kaivattu Aurinko palasi. Se nousi tunturien takaa yhä korkeammalle.

Tuikku syöksyi halaamaan Säihkettä.

- Onnistuimme! Aurinko palasi! he juhlivat.

He lähtivät Suurpuulle nauttimaan Auringosta ja onnistumisestaan.

Vähitellen muitakin alkoi saapua paikalle. He riemuitsivat Auringon paluusta ja kevään tulosta. Tuikku ja Säihke eivät kertoneet muille siitä mitä he olivat tehneet. He eivät halunneet ylimääräistä huomiota. He kuitenkin juttelivat Aurinkokaartin kanssa. Aurinkokaarti koostui valikoiduista vapaaehtoisista eläimistä. Kaarti vartioi kristallia aina hieman ennen ja jälkeen Auringon palaamisen. Kaamos oli kuulemma onnistunut harhauttamaan heidät pois kristallin luota, samalla kun Korppi varasti sen.

- Minulla on ajatus. Mitä jos asettaisimme heijastavaa jäätä kristallin lähetyville? Näin aiemmin kun Korppi säikähti omaa kuvajaistaan jään pinnassa. Meidän pitää kuitenkin odottaa ensi vuoteen, koska kristalli on nyt liian kuuma. En usko, että Korppi palaa pitkään aikaan, Tuikku selosti.

- Yksi meistä on tästä lähtien aina kristallin lähetyvillä, eräs kaartin jäsen lupasi.

- Mekin pysymme valppaina, sanoi Säihke hilpeästi vinkaten.

Matka mökille sujui paljon nopeammin nyt kun Aurinko paistoi. Päästyään perille Säihke vilisti takan luo ja kaivoi tuhkan seasta puhtaan valkoisen sulan.

- Tämä taitaa olla sinun, hän virkkoi juhlallisesti. Heti kun Tuikku koski sulkaa, se muuttui hohtavan kultaiseksi ja kiinnittyi takaisin sinne mistä se oli irronnut.

Säihkeen kivikin oli selvinnyt naarmuitta. Siihen oli kuitenkin ilmestynyt pieni tassunjälki, joka muistutti kovasti hänen omaansa. Sekin hohti kultaista valoa.

- Auringon kristalli on uskomattoman ihmeellinen, he sanoivat kuin yhdestä suusta.

Loppu.